

Eräs matka Kokkolasta Norjan Kautokeinoon

Kuvat ja teksti: Teuvo Heino

Aamulla aikaisin lähdimme ajamaan Kokkolasta kohti pohjoista. Auto oli taas täynnä – 40 matkustajaa. Sää oli kaunis ja auto oli huollettu tätä matkaa varten.

Menomatka

Matkan edetessä sää muuttui sateiseksi ja tiessäkin alkoi olla kelirikon merkkejä. Tiet olivat hiekkateitä ja mitä pohjoisemmaksi menimme, sen enemmän rupesi tien varsilla näkymään kelirikko- ja painorajoituskylttejä. Jossain pohjoisen suoralla auton etuosa ”yks-kaks” alkoi vajota savivelliin ja juuttui siihen. Mitä sitten tehtäisiin? Matkustajat ensin ulos autosta ja kun auton ovi avattiin, kuravelli tuli jo autoon sisälle.

Onneksi lähistöllä oli talo, johon matkustajat saivat luvan mennä suojaan. Siinä ihmetellessämme paikalle tuli TVH:n kuorma-auto, jossa oli perässä hinausvinssi. Kuljettaja katseli hetken tilannetta ja sanoi, ettei hän ota vastuuta hinauksesta. Jotainhan oli kuitenkin tehtävä. Seuraava pulma olikin, miten saamme hinauskoukun etuakseliin kiinni, kun auto oli kovin syvällä savessa. Siinä sitä sitten lapiointiin, mutta kun otti yhden lapiollisen mutaa pois, kaksi valui jo tilalle. Sinnikkyys kuitenkin palkittiin ja hetken kuluttua koukku oli kuin

olikin etuakselissa kiinni. Hiljalleen auto alkoi liikkua kuorma-auton perässä ja oli vihdoin kovemmalla pinnalla. Kiitimme TVH:n miehiä avusta ja he lupasivat kunnostaa tien, että pääsemme palaamaan parin päivän kuluttua.

Siivosimme autosta isommat savet pois ja lähdimme jatkamaan matkaa. Autossa oli radio ja mikrofoni ja laulun merkeissä ajeltiin kohti määränpäättä. Perillä yövyimme teltoissa ja tutustuimme nähtävyyksiin.

Paluumatka

Koitti paluumatkan aika. Kyllä mietimme ja jännitimme, että kuinkahan TVH on korjannut tietä. Kun saavuimme paikalle, matkustajat taas pois autosta ja menimme katsomaan, mitä oli tehty. Olihan sitä korjattu – koko alueella oli valmistettu tukeista puuraitteet. Liejun päälle oli laitettu isot tukit poikittain ja niiden päälle tiensuuntaisesti ajoraitteet, jotka olivat kovasti korkealla. Niitä ihmettelimme matkustajien kanssa ja tutkimme karttaakin. Osa olisi halunnut palata ja etsiä toisen reitin, mutta tie oli kapea eikä kääntöpaikkaa ollut näkyvissä.

Siinä tukkien päällä kävellessäni ajattelin, että kuinkahan tässä käy. Viimein istuin auton rattiin ja kohti siltaa. Puolessa välissä tuntui, että

savikko upottaa tukkien alla. Auto huojui puolelta toiselle. Silloin tuli hieman epätoivoinen olo. Heiluminen kuitenkin tasaantui ja lähdin hitaasti uudelleen etenemään ja ylitys onnistui. Pääsimme taas kovalle tielle. Olipa helpotus ja matkustajatkin olivat iloisia, kun tulivat taas autoon.

Matkan varrella oli useita painorajoitteisia siltoja ja meillä oli liikaa kokonaispainoa, joten matkustajat ulos autosta ja kävelemään sillan yli. Yksi silta on erityisesti jäänyt mieleen. Tie oli muutenkin huonokuntoinen ja kyltin painorajoitus oli myös kovasti alhainen. Kaiken lisäksi sillalla oli myös korkeusrajoitus, joka laittoi miettimään. Ei ollut mahdollisuutta palata takaisinkan päin.

Neuvottelimme matkustajien kanssa ja päätimme, että yksi matkustajista jää autoon ja päivystää kattoluukusta ja kertoo kuljettajalle, että mahtuuko auto kantopuomin alitse. Lähdimme yrittämään ja tietoa tuli tähystäjältä jos jonkinlaista. Sentit olivat silmämääräisesti hieman hankala mitoittaa. Siinä paita hikosi, mutta juuri ja juuri auto sopi puomin alitse.

Autoon ei tullut mitään vauriota ja loppumatka sujui rattoisasti ja matkanteko sai näin hieman ”lisämausteita”. Kokemuksia rikkaampina – 1600 kilometriä matkaa takana – palasimme neljännen matkapäivän iltana takaisin Kokkolaan.

